

Gerechtshof Amsterdam
Kenmerk: 200.360.223

**VERWEERSCHRIFT NAMENS VAN
CANN EN JANSEN**

Inzake:

1. mevrouw **Giselle Jacqueline Marie-Thérèse van Cann**,
2. de heer **Paul Edwin Jansen**,

beide woonplaats kiezende te Amsterdam, hierna gezamenlijk te noemen "Verweerders"

behandelend advocaten: mrs. A. Bekema en

P. Lichtendahl

tegen:

1. de heer [REDACTED]
wonende te Leeuwarden
2. mevrouw [REDACTED]
wonende te Brunssum
3. de heer [REDACTED],
wonende te Leeuwarden

hierna: gezamenlijk te noemen "Verzoekers")

behandelend advocaat: mr. P.W.J. Stassen

A. INLEIDING

4. Verzoekers zijn bij verzoekschrift d.d. 15 september 2025 in hoger beroep gekomen van de beschikking van 20 augustus 2025 van de Rechtbank Noord-Nederland (de "**Beschikking**"), waarin de Rechtbank – kort gezegd- het verzoek tot het houden van een voorlopige bewijsverrichting (het horen van deskundigen aangaande Covid-19 vaccins) afwijst.
5. Tegen een beslissing op een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting staat op grond van art. 200 Rv in beginsel geen hoger beroep open, tenzij de rechter anders bepaalt.
6. Er kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden afgeweken van het in artikel 200 lid 2 Rv geformuleerde appelverbod. Verweerders stellen zich op het standpunt dat van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in deze zaak geen sprake is en vragen uw Hof om verzoekers derhalve niet-ontvankelijk te verklaren in hun vorderingen, dan wel om hun vorderingen af te wijzen.

B. HOGER BEROEP EN DOORBREKINGSGRONDEN

7. Verzoekers stellen niet alleen in hoger beroep te komen van de Beschikking, maar tevens van de "*daaraan voorafgaand genomen procedurele beslissingen met betrekking tot de openbaarheid van de mondelinge behandeling en de aan het publiek en de 'niet geaccrediteerde journalisten' onthouden mogelijkheid tot het maken van beeld en geluidsopnamen van de zitting.*"
8. Tegen ordemaatregelen of procedurele beslissingen van de rechtbank staat geen zelfstandig hoger beroep open nu deze ordemaatregelen geen onderdeel uitmaken van de Beschikking. Verweerders begrijpen het Verzoek dan ook zo, dat Verzoekers zich op het standpunt stellen dat omdat de rechtbank geen mogelijkheid heeft geboden tot het maken van beeld- en geluidsopnamen van de zitting, sprake is van verzuim van essentiële vormen door de rechtbank en dat dit punt ten grondslag ligt aan het mogelijk doorbreken van het appelverbod.
9. Het inleidende verzoekschrift in deze procedure dateert van 7 maart 2025 (het "**Verzoekschrift**"). Derhalve is de Wet vereenvoudiging en modernisering bewijsrecht van toepassing. Op grond van artikel 200 lid 2 Rv geldt dat tegen een beslissing waarbij een verzoek tot een voorlopige bewijsverrichting, geen hogere voorziening openstaat, tenzij de rechter anders bepaalt.
10. Vast staat dat de rechtbank in de Beschikking geen hoger beroep heeft opengesteld tegen haar beslissing om het verzoek tot het houden van een voorlopig getuigenverhoor van partijdeskundigen af te wijzen. Dit maakt dat Verzoekers op grond van artikel 200 lid 2 Rv geen hoger beroep kunnen instellen en niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard in hun verzoek.
11. Verzoekers hebben echter aangevoerd dat er een doorbrekingsgrond van toepassing is ten gevolge waarvan het rechtsmiddelenverbod niet zou gelden.

C. GEEN DOORBREKING RECHTSMIDDELENVERBOD

12. De Hoge Raad heeft in de zogenaamde doorbrekingsjurisprudentie gronden ontwikkeld op basis waarvan een rechtsmiddel ondanks wettelijke uitsluiting daarvan toch kan worden aangewend. Het rechtsmiddelenverbod kan worden doorbroken als de rechter 1) buiten het toepassingsgebied van de desbetreffende regeling is getreden, 2) deze ten onrechte buiten toepassing heeft gelaten, 3) dan wel bij de behandeling van de zaak een zodanig fundamenteel rechtsbeginsel heeft veronachtzaamd dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet kan worden gesproken.¹
13. Deze procedure betreft een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting ex artikel 196 Rv, welk verzoek de rechtbank toewijst, tenzij sprake is van de in artikel 196 lid 2 Rv genoemde afwijzingscriteria. Door verzoekers is niet betwist dat artikel 196 Rv van toepassing is. Bovendien is door verzoekers niet gesteld dat de rechtbank deze toetsingsmaatstaf ten onrechte buiten toepassing zou hebben gelaten of dat de rechtbank buiten het toepassingsgebied van dit artikel zou zijn getreden.
14. Voor zover verzoekers zich niet kunnen vinden in hoe de rechtbank toepassing heeft gegeven aan artikel 196 Rv (grief 1 t/m 6) kan dat niet leiden tot een doorbreking van het appelverbod. De onjuiste toepassing van een regel is immers geen grond voor doorbreking van het rechtsmiddelenverbod.²
15. Verzoekers stellen zich op het standpunt dat sprake is van een dusdanige veronachtzaming van fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet kan worden gesproken. Deze doorbrekingsgrond kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vinden.
16. De hieraan door verzoekers ten grondslag gelegde argumenten kunnen niet tot de conclusie leiden dat sprake is van veronachtzaming van fundamentele rechtsbeginselen, laat staan dat dit dusdanig is dat dit aanleiding geeft om het rechtsmiddelenverbod te doorbreken.
17. Verzoekers voeren het volgende aan:

Proces niet openbaar
18. Het proces was volgens Verzoekers niet openbaar omdat niet al het publiek en geen “niet-geaccrediteerde journalisten” toe werden gelaten bij de mondelinge behandeling en deze ‘journalisten’ geen foto’s geluids- en video opnamen mochten maken in de rechtszaal;
19. De zitting was openbaar en vond plaats in aanwezigheid van publiek. Het stond ook aan ‘niet geaccrediteerde journalisten’ vrij om de zitting bij te wonen en daarvan schriftelijk verslag te doen. Er is bovendien een geluidsopname van de zitting verstrekt door de rechtbank. Het feit dat niet iedereen die dat wilde de zitting kon bijwonen of beelden kon maken, maakt niet dat de zitting niet openbaar was, laat staan dat dit ertoe heeft geleid dat sprake was van een oneerlijke of partijdige behandeling.

¹ HR 29 maart 1985, ECLI:NL:HR:1985:AG4989, NJ 1986/242 (Enka/Dupont), r.o. 3.2-3.3

² HR 24 september 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC1076, NJ 1993/758

Hoor en wederhoor

20. Er is volgens Verzoekers sprake van een schending van hoor en wederhoor nu de rechtbank de reactie van verzoekers niet mee zou hebben genomen in haar beslissing omtrent het toelaten van publiek en 'niet-geaccrediteerde journalisten';
21. Dit betreft een ordemaatregel ten aanzien waarvan de rechtbank een grote mate van vrijheid heeft, en niet het hoor en wederhoor ten aanzien van de inhoudelijke behandeling van de zaak. Niet valt in te zien hoe dit ertoe heeft geleid dat sprake was van een oneerlijke of partijdige behandeling van de inhoud van de zaak.

Context en maatschappelijk belang

22. Het proces zou volgens Verzoekers niet eerlijk en onpartijdig zijn geweest omdat de rechtbank geen acht heeft geslagen op de context en het maatschappelijk belang van het verzoek en beschikking zonder enige motivering niet is opengesteld voor hoger beroep;
23. In rechtsoverweging 2.2 van de Beschikking heeft de rechtbank de achtergrond en het belang van Verzoekers beknopt weergegeven. Het staat de rechtbank vervolgens vrij om de stellingen van partijen te waarderen en te beoordelen in hoeverre zij deze al dan niet (zichtbaar) ten grondslag legt aan een te wijzen vonnis of beschikking. Dat verzoekers aan deze stelling mogelijk een belangrijker gewicht toekennen dan de rechtbank, maakt niet dat sprake was van een oneerlijke of partijdige behandeling van de zaak.
24. Voorts is het rechtsmiddelenverbod uit artikel 200 Rv het uitgangspunt in het geval van een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting, en dient de rechtbank dit enkel te motiveren indien zij daarvan afwijkt en dus niet andersom.

Termijn

25. Door afwijzing van het verzoek zou het Verzoekers onmogelijk worden gemaakt om binnen een redelijke termijn tot een eerlijke en openbare behandeling van hun zaak te komen.
26. Deze redenering houdt geen stand. De afwijzing van het verzoek is er immers in gelegen dat niet is voldaan aan de inhoudelijke criteria. Zoals verzoekers zelf aangeven, heeft de rechtbank gehandeld binnen normale of zelfs korte termijnen. Indien een zaak zeer grote maatschappelijke urgentie heeft, staan andere rechtsmiddelen open en is een verzoek om een voorlopige bewijsverrichting niet aangewezen. Dit kan niet de conclusie dragen dat de zaak niet binnen een redelijke termijn zou zijn behandeld, laat staan dat sprake zou zijn van een schending van een fundamenteel rechtsbeginsel.

Kwalificatie partijdeskundigen

27. De rechtbank zou volgens Verzoekers partijdig zijn door de door Verzoekers aangedragen deskundigen als "partijdeskundigen" te "diskwalificeren" en dit niet te motiveren.
28. De kwalificatie van deskundigen als partijdeskundigen is een inhoudelijk oordeel. Dat verzoekers het daar (achteraf) niet mee eens zijn, maakt niet dat sprake is van een oneerlijk of onpartijdig proces. Bovendien is dit wel degelijk gemotiveerd door de rechtbank in rechtsoverwegingen 3.2 t/m 3.4.

D. MET CONCLUSIE

29. Het beroep van Verzoekers op doorbreking van het rechtsmiddelenverbod uit artikel 200 Rv houdt geen stand, nu niet is gebleken van een zodanige schending van fundamentele rechtsbeginselen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet meer kan worden gesproken.
30. Verweerders concluderen dan ook tot niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep, althans afwijzing daarvan alsmede tot hoofdelijk veroordeling van Verzoekers in de kosten van het geding in hoger beroep, te vermeerderen met de nakosten, een en ander te voldoen binnen veertien dagen na dagtekening van het vonnis, en – voor het geval voldoening van de (na-)kosten niet binnen de gestelde termijn plaatsvindt, te vermeerderen met de wettelijke rente over de (na-)kosten te rekenen vanaf bedoelde termijn voor voldoening.

Advocaten

